

Джейн Мак-Брайд
(Грунтується на справжніх подіях)

“Алекс, час іти до логопедом”,—сказала пані Дженкінс.

Алекс похнюпився. Уроки з логопедом були спеціальними заняттями, які він відвідував. Йому було важко вимовляти деякі слова та звуки. Отже він мав практикуватися їх вимовляти з логопедом кілька разів на тиждень. Кожного разу, коли він залишав свій звичайний клас і йшов до логопеда, йому було соромно!

Він подивився на вчительку. “Можна я пропущу?—прошепотів він.—Лише сьогодні?”

Сьогодні пан Тіммонс прийшов у клас Алекса, щоб розповісти про динозаврів. Пан Тіммонс працював у музеї з багатьма цікавими кістками динозаврів. Він навіть збирався принести кістку, якій було тисячі років! Алекс не хотів пропустити це.

Пані Дженкінс усміхнулась. “Все ж таки тобі треба йти до логопеда. Але ти можеш

Дізнатися про кісточки динозавра набагато цікавіше, ніж відвідати логопеда.

встигнути на останню частину уроку пана Тіммонса”.

Алекс намагався усміхнутися їй, але не зміг. Він повільно пішов у кімнату до логопеда. З логопедом він намагався повторити один й той самий звук знову і знову. Слухати про динозаврів було б набагато цікавіше.

“Мені не подобається говорити ці нудні звуки,—сказав він своєму логопеду.—Я почувуюся маленькою дитиною”.

“Ти аж ніяк не маленька дитина,—сказала вона.—Просто нам усім іноді потрібно трішки допомоги. Ти знаєш, що я теж ходила до логопеда, коли була твого віку?”

Від цього Алекс відчув себе трохи краще. Решту заняття він працював старанно над вимовою звуків.

Коли Алекс прийшов назад у клас пані Дженкінс, він побачив свою подругу Кортні, яка виходила з класу.

“Куди ти йдеш?”—запитав він.

Кортні похнюпилася. “У мене не виходить читати. Мені треба ходити на спеціальні заняття по читанню”. Кортні засоромилася.

“Слухай-но, це не страшно!—сказав Алекс.—Я щойно прийшов від логопеда. Весь час я повторював один і той самий звук знову і знову”. Він скривив своє обличчя.

“Справді?”

Він кивнув. “Я ходжу до логопеда останні два роки”.

“Як це я не знала про це?”—запитала вона.

Алекс знизав плечима. “Я ніколи нікому не казав. Я боявся, що з мене будуть сміятися”.

“Я б ніколи не сміялася з тебе,—сказала Кортні.—Я рада, що ти встиг повернутися, щоб подивитися кістку динозавра. Це дійсно класно!” Вона помахала. “Я маю йти. Побачимося пізніше!”

Невдовзі після цього Алекс дізнався, що вони з Кортні були не єдиними, хто ходив на додаткові заняття. Томмі ходив на заняття, де вчився кращим соціальним навичкам. А Бека працювала разом зі спеціальним учителем, який допомагав їй зміцнювати руку після ушкодження.

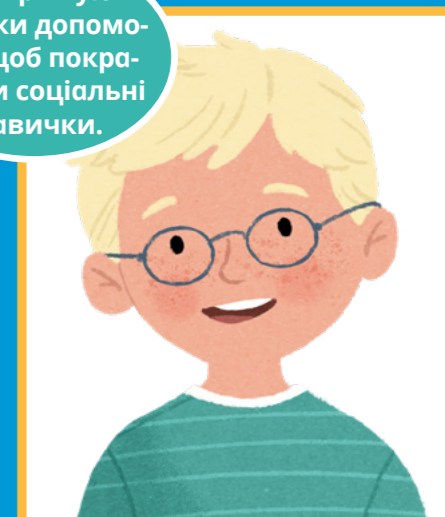
Тепер Алекс не відчував себе так погано через те, що ходить до логопеда. Він також хотів допомогти іншим дітям відчувати себе краще. Він практикувався читати з Кортні і розмовляв з Томмі за обідом. Кожному іноді потрібно трішки допомоги, і це нормально! ●

Ця історія сталася у США.

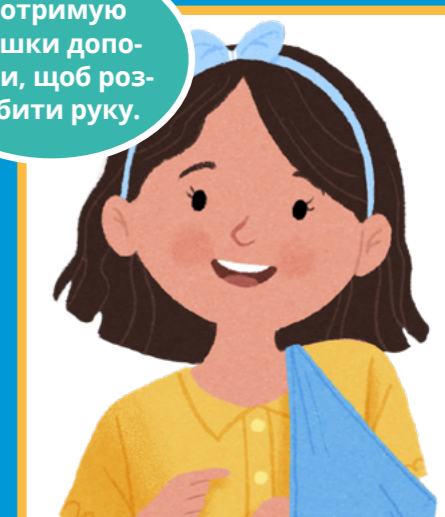
Я отримую трішки допомоги, щоб навчитися читати.

Я отримую трішки допомоги, щоб покращити соціальні навички.

Я отримую трішки допомоги, щоб розробити руку.

ІЛЮСТРАЦІЇ МАРКА РОБІСОНА

Зовсім ТРІШКИ ДОПОМОГИ